

BOSNA I HERCEGOVINA
BRČKO DISTRIKT
BOSNE I HERCEGOVINE
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 104206 18 P 2
Brčko, dana 14.09.2021.godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Kavazović Zlatanu, u pravnoj stvari tužitelja M. P., sin T., iz B., zastupan po punomoćniku S. M., advokatu iz B., protiv tuženih F. I., sin J., iz C., zastupan po punomoćniku M. O., advokatu iz B., Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine, zastupan po advokatima H. M., B. I. i P.-B. M, advokatima iz T., i „Drina osiguranje“ a.d. Milići, zastupana po M. S., zaposleniku, radi naknade nematerijalne štete i naknade za umanjene plate zbog bolovanja, v.sp. 5.324,41 KM, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene dana 14.09.2021. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja i tuženih F. I. i Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine, a u odsustvu uredno pozvanog tuženog „Drina osiguranje“ a.d. Milići, donio je sljedeću:

P R E S U D U

I

Obavezuju se tuženi F. I. i Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine da tužitelju M. P. solidarno na ime pretrpljenih fizičkih bolova naknade iznos od 432,00 KM, zatim na ime pretrpljenog straha iznos od 576,00 KM i na ime duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 1.500,00 KM, zajedno sa zakonskom zatezenom kamatom od 14.09.2021. godine, pa do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema presude,

dok se tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići obavezuje da tužitelju M. P. za pretrpljene fizičke bolove naknadi iznos od 72,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 96,00 KM i za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 250,00 KM, zajedno sa zakonskom zatezenom kamatom od 14.09.2021. godine, pa do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema presude,

odnosno tužitelju ukupno po svim vidovima nematerijalne štete pripada iznos od 2.926,00 KM.

Preostali dio tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete preko tog dosuđenog iznosa od 2.926,00 KM, pa do utuženog iznosa od 4.180,00 KM (za pretrpljene fizičke bolove preko iznosa od 504,00 KM do potraživanog iznosa od 720,00 KM, za pretrpljeni strah preko dosuđenog iznosa od 672,00 KM do potraživanog iznosa od 960,00 KM, te za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti preko dosuđenog iznosa od 1.750,00 KM do potraživanog iznosa od 2.500,00 KM), te u dijelu početka toka zakonske zatezne kamate počev od 05.06.2017. godine, pa zaključno sa 13.09.2021. godine, se odbija.

II

Obavezuju se tuženi F. I. i Zaštitni Fond Federacije Bosne i Hercegovine da tužitelju M. P. solidarno na ime naknade za umanjene plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 14.11.2014. godine i za period od 11.03.2015. godine do 15.05.2015. godine isplati i to:

- za mjesec jun 2014. godine iznos od 68,736 KM,
- za mjesec jul 2014. godine iznos od 90,882 KM,
- za mjesec avgust 2014. godine iznos od 86,106 KM,
- za mjesec septembar 2014. godine iznos od 88,494 KM,
- za mjesec oktobar 2014. godine iznos od 90,882 KM,
- za mjesec novembar 2014. godine iznos od 34,674 KM,
- za mjesec mart 2015. godine iznos od 60,714 KM,
- za mjesec april 2015. godine iznos od 85,47 KM,
- za mjesec maj 2015. godine iznos od 36,126 KM,

zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na svaki dosuđen iznos počev od 11-og u mjesecu za prethodni mjesec, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obavezuje se tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići da tužitelju M. P. na ime naknade za umanjene plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 14.11.2014. godine i za period od 11.03.2015. godine do 15.05.2015. godine isplati i to:

- za mjesec jun 2014. godine iznos od 11,456 KM,
- za mjesec jul 2014. godine iznos od 15,147 KM,
- za mjesec avgust 2014. godine iznos od 14,351 KM,
- za mjesec septembar 2014. godine iznos od 14,749 KM,
- za mjesec oktobar 2014. godine iznos od 15,147 KM,
- za mjesec novembar 2014. godine iznos od 5,779 KM,
- za mjesec mart 2015. godine iznos od 10,119 KM,
- za mjesec april 2015. godine iznos od 14,245 KM,
- za mjesec maj 2015. godine iznos od 6,021 KM,

zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na svaki dosuđen iznos počev od 11-og u mjesecu za prethodni mjesec, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Preostali dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu za umanjene plate zbog bolovanja za period decembar 2014. godine u iznosu od 0,003 KM, januar 2015. godine u iznosu od 40,50 KM i februar u iznosu od 33,75 KM, te preko dosuđenog iznosa za mjesec jun 2014. godine od 80,192 KM do utuženog iznosa od 114,56 KM, za mjesec jul 2014. godine od 106,029 KM do utuženog iznosa od 151,47 KM, za mjesec avgust 2014. godine preko dosuđenog iznosa od 100,457 KM do utuženog iznosa od 143,51 KM, za mjesec septembar 2014. godine preko dosuđenog iznosa od 103,243 KM do utuženog iznosa od 147,49 KM, za mjesec oktobar 2014. godine preko dosuđenog iznosa od 106,029 KM do utuženog iznosa od 151,47 KM, za mjesec novembar 2014. godine preko dosuđenog iznosa od 40,453 KM do utuženog iznosa od 57,79 KM, za mjesec mart 2015. godine preko dosuđenog iznosa od 77,833 KM do utuženog iznosa od 101,19 KM, za mjesec april 2015. godine preko dosuđenog iznosa od 99,715 KM do utuženog iznosa od 142,45 KM, te za mjesec maj 2015. godine preko dosuđenog iznosa od 42,147 KM do utuženog iznosa od 60,21 KM, se odbija.

Svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Obrazloženje

Tužitelj M. P. (dalje tužitelj) je 05.06.2017. godine podnio tužbu protiv F. I., Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine, „Drina osiguranje“ a.d. Milići i d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko, radi naknade nematerijalne štete i naknade za umanjene plate zbog bolovanja u odnosu na prva tri tužena, te radi naknade zbog trajne invalidnosti, troškova liječenja i boravka u bolnici u odnosu na četvrtog tuženog.

U tužbi je istakao da je dana 07.06.2014. godine pomogao tuženom F. I. koji je upravljao svojim neregistrovanim traktorom marke „IMT 540“ u prevozu sijena i sjedio je na zadnjem lijevom blatobranu traktora, te je tom prilikom negdje oko 12,40 časova u mjestu Dubrave došlo do saobraćajne nezgode na način da je traktor pretican od putničkog motornog vozila marke „Mercedes“, tip 200, a kojim je upravljala M. T., osiguranik tuženog „Drina osiguranje“ a.d. Milići; da je tad pao sa traktora i zadobio obične teške, te lake tjelesne povrede u vidu dvije razderno-nagnječene rane desnog sljepoočnog predjela glave, dužine oko 3 cm, prelom desne ključne kosti sa pomjeranjem ulomaka i krvni podliv kože spoljašne strane desne natkoljenice, promjera oko 5 x 10 cm, a koje su verifikovane u medicinskoj dokumentaciji, zbog čega je duže vrijeme boravio u bolnici, liječio se i išao na rehabilitaciju i terapije; da je zaposlenik Odjeljenja za javni registar Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i kao takav je kod tuženog d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko cijelo vrijeme osiguran od nezgode, a takođe je bio privremeno spriječen za rad u periodu od 09.06.2014. godine do 15.05.2015. godine; da je tuženi F. I. oglašen krivim presudom osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 27.08.2015. godine, da I. vozilo nije registrovano, dok protiv drugog učesnika nije vođen krivični postupak, s tim da svako od učesnika saobraćajne nezgode odgovara za štetu u skladu sa svojim doprinosom nastanku iste; da je zbog toga tužio i tuženog „Drina osiguranje“ a.d. Milići, dok je Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine tužen iz razloga što on, pored vlasnika vozila, odgovara za štetu koja je prouzrokovana od neregistrovanog vozila; da je, kao posljedicu nezgode, trpio fizičke bolove veoma jakog i srednjeg intenziteta i dužeg trajanja, zatim duševne bolove zbog smanjenja životne aktivnosti, te strah veoma jakog intenziteta, jakog srednjeg i slabog intenziteta.

Obzirom na navedeno, tužitelj je tužbenim zahtjevom tražio da se tuženi F. I., Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine i „Drina Osiguranje“ a.d. Milići obavežu da mu naknade nematerijalne štete isplate i to za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.300,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 2.800,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti iznos od 5.000,00 KM, odnosno ukupan iznos od 11.100,00 KM po svim vidovima nematerijalne štete, te iznos od 300,00 KM mjesečno na ime naknade za umanjene plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 15.05.2015. godine (u tužbi tehničkom greškom navedeno do 15.05.2017. godine i tu grešku tužitelj je ispravo na pripremnom ročištu održanom 07.11.2017. godine), sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe, pa do isplate, dok je u odnosu na d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko tražio da mu na ime naknade zbog trajne invalidnosti isplati iznos od 9.000,00 KM, troškove liječenja u iznosu do 2.000,00 KM, te na ime dnevne nakande za boravak u bolnici iznos od 200,00 KM, sve ukupno iznos od 11.200,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom

takođe od dana podnošenja tužbe. U odnosu na sve tužene je tražio da mu naknade troškove parničnog postupka.

U odgovoru na tužbu tuženi F. I. je osporavao kako osnov, tako i visinu tužbenog zahtjeva, navodeći da tužitelj od njega, kao imaoca vozila, potražuje jednu štetu, a da drugu štetu potražuje od tuženog osiguravajućeg društva d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko i da stoga ne može kumulirati štetu; da, zatim, tužitelj potraživanje za umanjene plaće zbog bolovanja ne dokazuje relevantnom materijalnom dokumentacijom; te, da ističe i prigovor doprinosa tužitelja nastanku nezgode, jer je krivičnom presudom utvrđeno da je tužitelj zbog nepravilne vožnje na traktoru doprinio nastanku nezgode, a i kritične prilike je bio pod dejstvom alkohola. Predložio je da se tužbeni zahtjev u odnosu na njega u cijelosti odbije, a tužitelj obaveže da mu naknadi troškove parničnog postupka.

Tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine je u svom odgovoru na tužbu istakao da osporava visinu postavljenog tužbenog zahtjeva kao previsoko i paušalno postavljenu, obzirom na dostavljenu mu materijalnu dokumentaciju i vrstu i karakter povreda koje je tužitelj u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi zadobio, te način i dužinu trajanja istih: da, pored toga, postoji i visok stepen doprinosa tužitelja nastanku nematerijalne štete, iz razloga što je povreda zadobio tako što je nepropisno sjedio i prevezio se na zadnjem lijevom blatobranu traktora kojim je upravljao tuženi F. I.; te je na kraju osporavao i početak toka zateznih kamata, jer iste ne mogu početi dok obaveza nije definisana, odnosno zakonske zatezne kamate se mogu odrediti od dana presuđenja, ukoliko sud utvrdi postojanje njegove obaveze na nakandu nematerijalne štete. I njegov prijedlog je bio da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, a tuženog obaveže da mu naknadi troškove postupka.

U odgovoru na tužbu tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići je u cijelosti osporavao osnov i visinu tužbenog zahtjeva, navodeći kako iz dokaza koje je tužitelj dostavio uz tužbu proizilazi da je za nastanak saobraćajne nezgode, koja se dogodila dana 07.06.2014. godine u mjestu Dubrave, isključivo odgovara vozač traktora „IMT 540“, tj. tuženi F. I., koji je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015. godine, oglašen krivim za krivično djelo ugrožavanje javnog saobraćaja iz odredbe člana 326 stav 3, u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13- prečišćeni tekst, dalje Krivični Zakon); da iz navedene presude proizilazi i da je tužitelj nepropisno sjedio na zadnjem lijevom blatobranu traktora kojim je upravljao tuženi F. I., a koje vozilo je u momentu nezgode bilo neregistrovano; da vozač putničkog motornog vozila marke „Mercedes“ M. T. nijednom svojom radnjom nije doprinijela nastanku štete, zbog čega on nije u obavezi da naknadi pretrpljenu štetu tužitelju; da je za potrebe krivičnog predmeta rađeno vještačenje po vještaku saobraćajne struke Dž. B. i da je isti u svom nalazu i mišljenju od 23.09.2014. godine utvrdio da se „radi o klasičnom režiranom i namještenom slučaju iscenirane saobraćajne nezgode koja se u stvarnosti nije dogodila na prezentiranom mjestu, u kojoj nisu učestvovala osobe i vozila kao što je to opisano u zapisniku o uviđaju niti je moglo doći do povrede osoba na opisani način“; te, da, opreza radi, ističe i prigovor podijeljene odgovornosti na strani tužitelja.

Pravno lice d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko je, kao lice koje je takođe u tužbi označen kao tužena strana, odgovorio na tužbu, nakon čega je tužitelj na pripremnom ročištu održanom 07.11.2017. godine u odnosu na njega povukao tužbu (sud primio na

znanje povlačenje tužbe rješenjem od 28.02.2018. godine), te tom prilikom uložio podnesak kojim je uredio tužbeni zahtjev (ostao kod zahtjeva za naknadu nematerijalne štete i naknadu za umanjene plate zbog bolovanja u odnosu na tužene F. I., Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine i „Drina osiguranje“ a.d. Milići).

Nakon što su provedena vještačenja u ovoj pravnoj stvari po vještacima medicinske i ekonomske struke (H. dr D., P. dr M. i I. K.), tužitelj je podneskom od 12.03.2019. godine konačno opredijelio tužbeni zahtjev (prihvaćen od strane suda na ročištu održanom 02.02.2021. godine) na način da je tražio da se obavežu tuženi da mu naknade nematerijalnu štetu i to za pretrpljene fizičke bolove iznos od 720,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 960,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti iznos od 2.500,00 KM, odnosno ukupan iznos od 4.180,00 KM po svim vidovima nematerijalne štete, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe, kao i da mu isplate naknadu za umanjene plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 15.05.2014. godine i to za svaki mjesec unutar tog perioda taksativno određen iznos, sa zakonskom zateznom kamatom počev od jedanaestog dana u mjesecu za prethodni mjesec, uz dosudu i troškova parničnog postupka.

Navedeno uređenje tužbe i konačno opredijeljenje tužbenog zahtjeva ovaj sud je prihvatio, obzirom da je do istog došlo nakon provedenih vještačenja po gore navedenim vještacima medicinske i ekonomske struke.

Tužitelj je u završnom izlaganju istakao da je neosporan osnov njegovog tužbenog zahtjeva, jer je krivičnom presudom, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015. godine, tuženi F. I. oglašen krivim, te mu je izdat kazneni nalog, odnosno uslovna osuda zbog krivičnog djela ugrožavanja javnog saobraćaja, a istom odlukom je on (tužitelj) sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnicu; da je, imajući u vidu da vozilo tuženog F. I. nije bilo registrovano, kao tuženog obuhvatio i Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine, te, opreza radi, i „Drinu osiguranje“ a.d. Milići, obzirom da je postojao i drugi učesnik u saobraćajnoj nezgodi (M. T.); te, da je visinu tužbenog zahtjeva dokazao vještacima medicinske struke što se tiče nematerijalne štete, dok je u pogledu materijalne štete visinu dokazao materijalnom dokumentacijom i vještačenjem po vještaku ekonomske struke.

Tuženi F. I. je, s druge strane, u svom završnom izlaganju naveo da ovako postavljen tužbeni zahtjev ne može egzistirati prema svim tuženima; da je tužitelj nepropisno sjedio na lijevom blatobranu traktora; da je parnični sud u pogledu krivične odgovornosti vezan za pravosnažnu presudu krivičnog suda, koji je utvrdio doprinos tužitelja nastanku nezgode; da je vještak saobraćajne struke našao propust tužitelja u vezi sa prevoženjem na blatobranu, te je u tom smislu njegov doprinos nastanku štete 50 %; da je, osim toga, tužitelj bio i u alkoholisanom stanju i to posebno predstavlja njegov doprinos; te, da je vještak saobraćajne struke u posljednoj tački mišljenja naveo i doprinos vozača vozila Mercedes, koja je nailazila na skup vozila čija svjetlosna signalizacija nije bila u funkciji i bila je dužna da po Zakonu o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, broj 6/2006, 75/2006 - ispr, 44/2007, 84/2009, 48/2010, 48/2010 - dr. zakon, 18/2013, 8/2017, 89/2017 i 9/2018- dalje Zakon o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima) vozi sa posebnom dodatnom oprežnošću kada se približava skupu vozila, da na vrijeme zaustavi vozilo i da tako izbjegne saobraćajnu nezgodu.

U svom završnom izlaganju tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine je istakao kako smatra da ne postoji njegova odgovornost u smislu odredbe člana 16 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obveznom osiguranju od odgovornosti („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 24/05), kojom je propisano da on nadoknađuje štete samo ako je štetnik lice sa prebivalištem u Federaciji Bosne i Hercegovine, a u konkretnom slučaju tuženi F. I., kao štetnik, ima prebivalište na području B.; da, osim toga, osporava i visinu tužbenog zahtjeva koja je već u tužbi u prvobitno postavljenom zahtjevu bila previsoko određena, a i kasnije je tužbeni zahtjev više puta smanjivan, pa smatra da sud uspjeh parničnih stranaka treba da cijeni spram zahtjeva postavljenog u tužbi i da u vezi s tim postoji praksa Ustavnog suda Bosne i Hercegovine; da je njegov prigovor podijeljene odgovornosti opravdan, jer iz provedenih dokaza proizilazi da je tužitelj kritične prilike povrede zadobio u saobraćajnoj nezgodi i to tako što se prevezio, odnosno što je u alkoholisanom stanju sjedio na blatobranu od traktora kojim je upravljao tuženi F. I.; da su ti propusti tužitelja dovoljni, ako ne da se isključi njegova (tuženog Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine) odgovornost, da se onda utvrdi da je odgovornost tužitelja pretežna, a minimalno 50%, jer je tužitelj sam sjeo na blatobran traktora i na to ga niko nije prisilio; da je to tužiteljevo htijenje da sjedne na blatobran traktora i da se prevozi i saobraćaju na javnom putu ključno pri ocjeni istaknutog prigovora podijeljene odgovornosti; da se odgovornost tužitelja ne može prosuđivati spram odredbe člana 178 Zakona o obligacionom odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89), jer se tužitelj ne smatra trećim licem u smislu te odredbe; da je odredbom člana 177 stav 2 Zakona o obligacionim odnosima propisano da se imalac stvari oslobađa odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili trećeg lica, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti, a u tom pravcu govori i odredba člana 192 istog zakona, pa u smislu tih odredbi treba ocijenjivati prigovor podijeljene odgovornosti; te, da je prigovorio nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke i to u dijelu u kojem se vještak izjašnjavao o visini izgubljene zarade i to u periodu u kojem tužitelj evidentno nije bio privremeno spriječen za rad (ne postoje dokazi da je tužitelj u čitavom periodu vještačenja bio spriječen za rad).

Tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići nije pristupio na zadnje ročište za glavnu raspravu (na kojem su tužitelj i ostali tuženi dali svoja završna izlaganja), ali je dan prije održavanja navedenog ročišta dostavio podnesak u kojem je opravdao svoj izostanak, te nakon toga u istom naveo da je u ovoj pravnoj stvari činjenično i pravno dokazano da je tužbeni zahtjev u odnosu na njega u cijelosti neosnovan, jer je provedenim materijalnim dokazima i vještačenjem po vještaku saobraćajne struke dokazano da je za predmetnu nezgodu, a samim tim i nastalu štetu, isključivo odgovoran tuženi F. I., kao vozač traktora, koji je oglašen krivim za krivično djelo ugrožavanja javnog saobraćaja; da iz krivične presude proizilazi da je tužitelj nepropisno sjedio na zadnjem lijevom blatobranu traktora, koji je u momentu nezgode bio neosiguran; da je to potvrđeno i u nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke B. A., koji je utvrdio da je uzrok saobraćajne nezgode postupanje vozača traktora, te da postoji i propust osobe koja se prevozila traktorom u pogledu jačine posljedice saobraćajne nezgode, a da vozač vozila Mercedes nije imala tehničku mogućnost za izbjegavanje predmetne nezgode kočenjem, zbog čega je izostao propust u vezi doprinosa nastanku nezgode; da je u ovoj pravnoj stvari posebno važna činjenica da je krivičnom presudom od 27.08.2015. godine utvrđeno da je tuženi F. I. kriv za predmetnu nezgodu, jer je kritičnog dana upravljajući neregistrovanim traktorom i prevozeći na zadnjem lijevom blatobranu tužitelja koji je tu nepropisno sjedio, preuzeo radnju skretanja ulijevo na makadamski put, postupajući time suprotno odredbi člana 36 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na

putevima, budući da se nije prethodno uvjerio da mu je lijeva kolovozna traka slobodna, obzirom da je već bila angažovana od strane vozača vozila Mercedes M. T. (čije se vozilo punim profilom već nalazilo na toj traci), te je na taj način došlo do kontakta desnog čeonog ugla i desne bočne strane vozila Mercedes u lijevu stranu traktora u zoni vanjske bočne strane zadnjeg točka i zadnje strane gazeće površine prednjeg lijevog točka, uslijed čega je došlo do pada tužitelja sa blatobrana traktora na tlo, pri čemu je zadobio teške tjelesne povrede; da je, imajući u vidu navedeno, nesporno da vozač vozila marke Mercedes M. T. nijednom svojom radnjom nije doprinijela nastanku predmetne saobraćajne nezgode, a samim tim i nastanku štete, pa zbog toga on ne može biti u obavezi da naknadi štetu tužitelju; te, da je nesnovan i zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete po osnovu izgubljene zarade, jer iz provedenih dokaza proizilazi da se tužitelj nalazio na bolovanju u periodu od 09.06.2014. godine do 14.11.2014. godine, a ne do 15.05.2015. godine, kako to tužitelj navodi u tužbi i potražuje tužbenim zahtjevom.

Tokom postupka provedeni su dokazi i to čitanjem zapisnika o uviđaju JSP Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.03-04.6-43619/14 od 07.06.2014. godine; službene zabilješke JSP Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.03-04.6-38024/14-1113 od 07.06.2014. godine; službene zabilješke JSP Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.03-04.6-38061/14-1108 od 08.06.2014. godine; presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015. godine; nalaza i mišljenja ortopeda-traumatologa prim.dr.med. M. N.; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 1963 od 13.08.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 2546/14 od 10.10.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 789/15 od 18.03.2015. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste od 15.04.2015. godine; nalaza i mišljenja specijaliste radiologije R. dr S. od 26.03.2015. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste neurologije prim dr D K. od 16.04.2015. godine; elektromioneurografskog nalaza prim dr neurologa B. S. od 19.06.2015. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste ortoped traumologa M. dr M., amb.broj 3075/14 od 04.08.2014. godine, sa kontrolom od 05.09.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste ortoped traumologa M. dr M., amb.broj 18772/14 i 4141/14 od 10.10.2014. godine, sa kontrolom od 10.11.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste prim dr T. dr M. od 05.11.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijalsite H. dr F., amb. broj 2977/14 od 07.06.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste H. dr F., amb. broj 2977/14 od 07.06.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 789 od 09.06.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 833/14 od 13.06.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 864/14 od 16.06.2014. godine, sa kontrolom od 30.06.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 1063/14 od 07.07.2014. godine; nalaza i mišljenja ljekara specijaliste, amb. broj 1150/14 od 21.07.2014. godine; broj protokola 20690 od 10.11.2014. godine; nalaza vještaka medicinske struke prof dr C. Z., dr sc, broj T 18 o KTA 0007722 14 od 05.08.2014. godine; nalaza ljekarske komisije Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj protokola 1491 od 09.07.2014. godine, broj protokola 1677 od 30.07.2014. godine, broj protokola 1720 od 13.08.2014. godine, broj protokola 2242 od 15.10.2014. godine, broj protokola 2486 od 12.11.2014. godine, broj protokola 714 od 15.04.2015. godine, police osiguranja od nezgode d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko, broj police nez50-0052837/0 od 25.02.2014. godine; ekspertize za predmet broj T 18 o KTA 0007722 14 od 23.09.2014. godine; rješenja Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 015-180/11-496/14 od 13.11.2014. godine; nalaza i mišljenja vještaka specijaliste ortopeda H. dr D. od 24.12.2017. godine, sa dopunom od 24.02.2018. godine; nalaza i mišljenja

vještaka specijaliste psihijatrije P. dr M. od 02.12.2018. godine; nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke I. K. od 30.03.2018. godine; nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke B. A. od 19.01.2018. godine;

U toku postupka došlo je do promjene postupajućeg sudije te je, uz saglasnost parničnih stranaka, na ročištu održanom 02.02.2021. godine odlučeno da se ponovo ne saslušavaju vještaci B. A., H. dr D. i P. dr M., kao i tuženi F. I. i svjedok S. R., već da se preslušaju zapisnici sa ročišta za glavnu raspravu od 20.02.2018. godine (na kojem su saslušani vještaci B. A. i H. dr D.), od 15.05.2018. godine (tu su saslušani vještak H. dr D., tuženi F. I. i svjedok S. R.) i od 12.03.2019. godine (na kojem je saslušan vještak P. dr M.).

Na osnovu provedenih dokaza, te ocjene istih kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, u smislu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14- dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, a iz sljedećih razloga:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja da mu tuženi, kao posljedicu štetnog događaja od 07.06.2014. godine (saobraćajne nezgode) isplate

Prvo, na ime naknade nematerijalne štete isplate ukupan iznos od 4.180,00 KM i to za pretrpljene fizičke bolove iznos od 720,00, KM, za pretrpljeni strah iznos od 960,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 2.500,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe,

a, zatim i da mu na ime naknade za umanjenje plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 15.05.2014. godine isplate za svaki mjesec unutar tog perioda taksativno određen iznos, sa zakonskom zateznom kamatom počev od jedanaestog dana u mjesecu za prethodni mjesec,

uz dosudu i troškova parničnog postupka.

Iz presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015. godine, sud je utvrdio da je optuženi F. I. kriv što je dana 07.06.2014. godine oko 12,30 časova u mjestu Dubrave, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, krećući se lokalnim putem Dubrave – Bijela, te pri tome upravljajući svojim neregistrovanim traktorom marke „IMT 540“, broj šasije ..., na koje je bila priključena nerigistrovana poluprikolica marke „Dubrava“, oboje bez registarskih oznaka, tom prilikom prevozeći na zadnjem lijevom blatobranu traktora M. P. koji je tu nepropisno sjedio, olako držeći da svojim daljim propustima u javnom saobraćaju neće nikoga ugroziti, pa u momentu kada je traktorom preduzeo radnju skretanja ulijevo na makadamski put, postupajući pri tome suprotno odredbi člana 36 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima, nije se prethodno valjano i u potpunosti uvjerio da mu je susjedna lijeva kolovozna traka na koju je zašao svojim traktorom slobodna od vozila, jer se istom već u tom momentu u fazi preticanja kretalo putničko motorno vozilo marke Mercedes tip 200 D registarskih oznaka ..., kojim je upravljala M. T., te pri tome zbog neispravne svjetlosne signalizacije, ne uključivši lijevi pokazivač pravca, uslijed čega T. nije mogla ni spoznati njegovu namjeru skretanja, postupajući pri tome suprotno odredbi člana 37 stav 1 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima, kao i istovremeno potpuno nedozvoljeno postupajući suprotno odredbi člana 129 a) stav 8 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima, jer nije smio na navedenom dijelu traktora uopšte prevoziti lice koje je na tom mjestu sjedilo, pa je u

momentu kada je F. traktorom stupio na lijevu kolovoznu traku, koja je prethodno bila angažovana od strane vozača M. T., čije se vozilo punim profilom nalazilo na lijevoj kolovoznoj traci, došlo do kontakta njihovih vozila na način da je isti ostvaren udarom desnog čeonog ugla i desne bočne strane vozila Mercedes u lijevu stranu traktora u zoni vanjske bočne strane zadnjeg lijevog točka i zadnje strane gazeće površine prednjeg lijevog točka, uslijed čega je došlo do pada M. P. sa blatobrana traktora na tlo, pri čemu je isti zadobio tešku tjelesnu povredu u vidu dvije razderne – nagnječne rane desnog sljepoočnog predjela glave, dužine oko 3 cm, preloma desne ključne kosti sa pomjeranjem ulomaka i krvni podliv kože spoljašnje strane desne natkoljenice, promjera oko 5x10 cm,

dakle, kao učesnik u saobraćaju na putevima koji se iz nehata ne pridržava saobraćajnih propisa ugrozio javni saobraćaj i doveo u opasnost život ljudi, pa je zbog toga kod drugoga nastupila teška tjelesna povreda,

čime je počinio krivično djelo - ugrožavanje javnog saobraćaja – iz člana 326 stav (3) u vezi sa stavom (1) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

pa mu je sud primjenom člana 337 stav 2 Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, izdao kazneni nalog,

tako što mu je za navedeno krivično djelo primjenom članova 60, 61 i 62 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, izrekao uslovnu osudu kojom mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana, te odredio da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine ne počini novo krivično djelo, dok je, na osnovu člana 188 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.525,00 KM i paušal za rad suda u iznosu od 100,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja,

a, na osnovu člana 198 stav 2 Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni M. P., sin T., je sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom za naknadu štete u cijelosti upućen na parnični postupak.

Iz zapisniku o uviđaju Jedinice saobraćajne policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.03-04.6-43619/14 od 07.06.2014. godine, proizilazi, između ostalog, da je isti sačinjen na licu mjesta saobraćajne nezgode koja se dogodila dana 07.06.2014. godine oko 12,40 sati u mjestu Dubrave; da je lice mjesta nezgode u potpunosti narušeno, jer su učesnici međusobno dogovorili oko nakande materijalne štete na vozilima i udaljili sa lica mjesta prije dolaska patrola policije; da su učesnici u saobraćajnoj nezgodi bili F. I., koji je upravljao traktorom „IMT 540“ bez registarskih oznaka i kojem je pridodata prikolica takođe bez registarskih oznaka (nisu bili registrovani za tu tekuću godinu), zatim M. T., koja je upravljala putničkim motornim vozilom marke Mercedes tip 200 D, osigurano u „Drina osiguranju“ po polisi broj ... sa važnošću do 01.10.2014. godine, te M. P., koji je kao putnik sjedio na lijevom blatobranu traktora, kojim je upravljao F. I.; da se na nekih stotinjak metara poslije lica mjesta nalazi raskrsnica regionalnog puta R 460 Brčko-Cerik sa loklanim putem Dubrave-Bijela i Dubrave-pijaca Arizona, a da neposredno prije lica mjesta počinje oštri zavoj (krivina) ulijevo, dok je po sredini kolovoza iscrtana neisprekidana (puna) bijela linija koja dijeli kolovoz na dvije jednake saobraćajne trake; te, da je od strane policijskih službenika izvršeno alkotestiranje vozača F. I. i M. T. i otom prilikom nije utvrđeno prisustvo alkohola u organizmu, dok je putnik na traktoru M. P. prevežen u medicinski centar u Brčko, gdje je isti pregledan od dežurnog ljekara, koji je konstatovao da je P. zadobio teške tjelesne povrede.

Iz službene zabilješke Jedinice saobraćajne policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 14.03-04.6-38024/14-1113 od 07.06.2014. godine, se iščitava da je ista sačinjena u službenim prostorijama Policije Brčko distrikta, a na okolnosti postupanja po prijavi saobraćajne nezgode koja se desila u mjestu Dubrave; da su policijski službenici, prikupljajući obavještenja od strane građana, upoznati da je do saobraćajne nezgode došlo na lokalnom putu Dubrave-Bijela u neposrednoj blizini porodične kuće M. M., od koga su došli do saznanja da je on lice koje je odvezao u bolnicu preuzeo iz vozila koje se nalazi kod F. I. u mjestu Cerik; da su dolaskom u Cerik pronašli F. I., koji im je rekao da je tog dana upravljao neregistrovanim traktorom, kome je pridodata prikolica, takođe bez registarskih oznaka, i da je dolaskom naspram skretanja u dvorište M. M. dao lijevi pokazivač pravca, kao što je i M. P. koji je sjedio na lijevom blatobranu podigao lijevu ruku u pravcu skretanja; da je u tom momentu pokušao da skrene, kada je vozilo marke Mercedes, koje je dolazilo iza njega, udarilo u zadnju gumu, a nakon toga i u prednju gumu traktora, te je nakon ostvarenog kontakta P. spao na asfalt; da je poslije nezgode P. natovario u vozilo M. M., kao bi se istom ukazala ljekarska pomoć, dok se sa vozačem vozila Mercedes dogovorio o naknadi štete. U službenoj zabilješci je dalje navedeno da je obavljen razgovor i sa M. P., koji je naveo da se vozio na traktoru F. I. i to na lijevom blatobranu i kada je došlo do kontakta traktora sa motornim vozilom u mjestu Dubrave, da je tad pao sa traktora na kolovoz i da se dalje ničega ne sjeća, kao i razgovor sa M. T., koja je istakla da je do kontakta došlo kada je u mjestu Dubrave krenula da obiđe traktor i da je tad došlo do kontakta njene bočne strane vozila i lijeve strane traktora, da saobraćajnu nezgodu nisu prijavili policiji, jer se sa F. I. dogovorila o naknadi štete. Navedeno je i da su prikupljena obavještenja i od strane svjedoka S. R., koji se u trenutku nezgode nalazio na priključnom vozilu traktora (prikolici), dok je I. upravljao traktorom, a P. sjedio na lijevom blatobranu, da je I. u blizini kuće M. M. započeo da skreće, kada se iza traktora pojavio Mercedes koji je počeo da pretiče i tada je udario u zadnju gumu traktora, a potom i u prednju gumu, s tim da je on vidio P. kako tom prilikom pada sa blatobrana na asfalt i pomogao mu da ustane, nakon čega su ga transportovali u bolnicu sa vozilom M. M.

U toku ovog postupka provedeno je vještačenje po vještaku saobraćajne struke B. A. na okolnosti da li na strani tužitelja u saobraćajno tehničkoj situaciji koja je samo i isključivo opisana u izreci presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015.godine, postoje kakvi propusti, pa ako postoje da se vještak onda izjasni u čemu se takvi propusti ogledaju i da li su doprinijeli nastanku štetnog događaja koji se ogleda u njegovom padu i povređivanju, te na okolnosti da li postoje kakvi propusti i saučesnice M. T. zbog neispravne svjetlosne signalizacije ili nekog drugog razloga, pa ako postoje u čemu se ti propusti ogledaju i da li su oni doprinijeli nastanku saobraćajne nezgode 07.06.2014.godine. Vještak je u svom nalazu i mišljenju prvo naveo osnovne podatke o predmetnoj saobraćajnoj nezgodi, zatim ko su bili učesnici iste, te potom šta je utvrđeno krivičnom presudom od 27.08.2015. godine. Po vještaku, kada se analiziraju raspoloživi podaci saobraćajno-tehničke situacije koja je opisana u izreci presude od 27.08.2015. godine, dolazi se do zaključka da je do nezgode došlo čeonno-bočnim sudarom putničkog motornog vozila Mercedes sa traktorom IMT 540 koji je vukao poluprikolicu, gdje je kontakt ostvaren prednjim desnim rubom Mercedes a i bočnom desnom stranom sa vanjskom stranom zadnjeg lijevog i gazećim slojem prednjeg lijevog točka traktora; da je u momentu nezgode Mercedes bio u fazi preticanja traktora, dok je traktor bio u fazi skretanja ulijevo, prelazeći lijevu kolovoznu traku ispred nailazećeg vozila Mercedes; da je u momentu nezgode, pored vozača traktora, na blatobranu zadnjeg lijevog točka traktora

sjedilo i lice koje je u nezgodi zadobilo teške tjelesne ozlijede; da je propust u vezi nastanka nezgode učinio vozač traktora, jer je prešao na lijevu kolovoznu traku, skrećući ulijevo u momentu kada je istom nailazilo vozilo Mercedes, koje je bilo u fazi preticanja; da se realnim može smatrati da vozačica vozila Mercedes nije imala tehničku mogućnost za izbjegavanje predmetne nezgode kočanjem, čime je izostao propust u vezi doprinosa nastanku nezgode; da je propust učinio vozač traktora koji nije blagovremeno signalizirao (uređajima i propsinim načinom) ostalim učesnicima u saobraćaju o namjeri preduzimanja radnje skretanja ulijevo; da prevoženje lica (tužitelja) na blatobranu traktora predstavlja propust vezan za težinu posljedica nezgode, s tim da je opredijeljenje o udjelu u odgovornosti za navedeni propust vozača traktora, kao i lica koje se prevozilo smješteno na blatobranu traktora pravne prirode; te, da eventualno postojanje propusta doprinosa nastanku nezgode uslijed preduzimanja radnje preticanja od strane vozačice vozila Mercedes u konkretnoj situaciji (nailazak na skup vozila čija svjetlosna signalizacija nije bila u funkciji), vezano za zakonske odredbe koje propisuju radnje u saobraćaju, je takođe stvar pravne prirode.

Odgovarajući na pitanja stranaka, vještak saobraćajne struke je naveo da se prilikom sačinjavanja nalaza i mišljenja pridržavao naredbi suda (postavljenog zadatka), gdje je traženo da nalaz sačini isključivo spram situacije koja je opisana u krivičnoj presudi od 27.08.2015. godine; da nije mogao daoći do zaključka da je na mjestu nezgode bila puna (neisprekidana) linija; da bi takva činjenica (postojanje pune linije) uputilo na doprinos nastanku nezgode vozačice vozila Mercedes; da se iz presude nameće zaključak da je vozilo Mercedes već bilo punim gabaritima u lijevoj kolovoznoj traci, kada je vozač traktora krenuo obavljati radnju skretanja, odnosno kada je prešao preko središnje linije kolovoza; da je glavni propust na strani vozača traktora, a ako sud usvoji da je na mjestu nezgode bila puna linija, da je onda u tom dijelu doprinos vozača vozila Mercedes; da je sa tehničkog aspekta odgovornost na tuženom F. I., dok su radnje tužitelja i vozača vozila Mercedes manje težine u odnosu na Ivine propuste; da njemu nije poznato da je vozač traktora imao prepreku koja bi onemogućila da uoči vozilo Mercedes; da je F. I. trebao da uspori svoje vozilo, po potrebi i zaustavi, te osmotri da li je lijeva kolovozna traka slobodna i iza i ispred; da nije imao podatak šta je bilo na prikolici traktora (da li je bio teret, jel bio van gabarita i slično); da je osnovni uzrok nezgode ulazak traktora u lijevu kolovoznu traku kada je vozilo Mercedes već bilo u toj traci svojim punim gabaritima; da nije imao u vidu zapisnik o uviđaju kada je radio nalaz i mišljenje; da su sa tehničkog aspekta male šanse da lice padne sa tovarnog sanduka (prikolice) na kolovoz, za razliku od blatobrana koji nije predviđen za prevoženje putnika; te, da je realno bilo očekivati pad tužitelja i da je sjedio na desnom blatobranu.

Tuženi F. I. je u svom iskazu naveo da su tog dana išli od njegove kuće tužitelj, S. R. i on; da im je rekao da sjednu u prikolicu na daske, što je R. i učinio, ali da tužitelj nije, jer je sjeo na lijevi blatobran spram njega; da je to bilo prvi put da je tužitelj sjeo na njegov traktor; da se po zakonu na traktoru može voziti jedna osoba, a da mu tužitelj nije rekao zašto nije sjeo nazad; da sumnja kako je tužitelj bio pod uticajem alkohola, obzirom da ga je M. M. odvezao doktoru, koji mu nije smio dati ništa upravo zbog činjenice da je bio pod dejstvom alkohola; da su na prikolici bile 34 daske i ništa drugo i da su se kretali iz pravca Cerika prema Dubravama; da je M. T. bila na jedno 40 do 50 metara od njega kada je on skretao i da je brzo vozila, nije kočila; da je tu krivina, kao i puna linija; da mu je tužitelj malo smanjio vidik zbog mjesta gdje je sjedio; da je na jedno 40 metara prije skretanja upalio lijevi pokazivač; da vozačica vozila Mercedes nije obraćala pažnju na njega, jer je brzo vozila, te je udarila u zadnji lijevi točak traktora; da

u krivičnoj presudi piše da žmigavac nije bio ispravan, ali da to nije tačno, budući da je to T. izjavila; da se protiv krivične presude nije žalio; da je od M. čuo kako je tužitelj pod dejstvom alkohola, koji je kod njega popio jedno pivo, dok on ne pije iz zdravstvenih razloga; da traktor nije bio registrovan, te, da je on zbog toga uredno platio kaznu.

Svjedok S. R. je pilikom svjedočenja istakao da je došao kod tuženog I. da kupe sijeno i da su krenuli u njivu on, tužitelj i I., koji im je rekao da sjednu u prikolicu na dasku, što je on i učinio, dok je tužitelj sjeo na blatobran; da su otišli prema Bijeloj i da je I. u jednom trenutku počeo skretati prema njivi, kada je žena koja je preticala udarila u prednje gume traktora; da je tom prilikom tužitelj pao, prevrnuo se; da je on gledao naprijed, a ne nazad kako bi vidio da li je ko iza; da nisu bili žmigavci na prikolici, ali jesu na traktoru; da je sišao da pomogne tužitelju, dok je I. otišao kod nekog čovjeka, tj. M. M., da odveze tužitelja; da ne zna ko je zvao policiju, a da su izjavu davali u I. kući; da on ne pije, kao ni I., kod koga je tužitelj popio jedno pivo; da je M. odveo tužitelja u bolnicu, a da on nije mogao primjetiti da li tužitelj ranije (prije dolaska kod I.) pio; da se tužitelj nije dobro držao i da je pao na cestu direktno sa blatobrana, a iza vozila Mercedes; da se tužitelj svojom voljom popeo na traktor; te, da se je I. osvrnuo nazad, ali da nije siguran da li je šta mogao vidjeti od tužitelja.

Odredbom člana 36 stav 1 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima propisano je da vozač koji namjerava da obavi neku radnju vozilom na putu ili vozilo uključiti u saobraćaj (pomjeranje udesno ili ulijevo, mijenjanje saobraćajne trake, preticanje, obilaženje, zaustavljanje, skretanje udesno ili ulijevo, polukružno okretanje, vožnja unazad i sl.) smije da počne takvu radnju samo ako se prethodno uvjerio da to može učiniti bez opasnosti za druge učesnike u saobraćaju ili imovinu, vodeći pri tome računa o položaju vozila i pravcu i brzini kretanja, a odredbom člana 37 stav 1 da je prije obavljanja radnji vozilom iz člana 36 ovog zakona, vozač dužan da jasno i blagovremeno obavijesti o svojoj namjeri druge učesnike u saobraćaju, dajući znak pomoću pokazivača pravca ili, ako oni ne postoje, odgovarajućim znakom rukom.

Nadalje, odredbom člana 57 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima propisano je da preticanje i obilaženje vozač smije da obavi samo ako time ne ometa normalno kretanje vozila koja dolaze iz suprotnog smjera i ako na putu ima dovoljno prostora za bezbjedno izvođenje tih radnji (stav 1), te da vozač ne smije da pretiče i obilazi kad time, s obzirom na karakteristike puta i postojeće okolnosti na putu i u saobraćaju ili s obzirom na tehnička svojstva vozila kojim upravlja, ugrožava druge učesnike u saobraćaju (stav 2).

Odredbom člana 129 a) stav 8 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima propisano je da se za vrijeme kretanja vozila ne smije uskakati u vozilo, iskakati iz vozila, otvarati vrata, naginjati se van vozila, isturati dijelove tijela iz vozila i voziti se na spoljašnjim dijelovima vozila ili na traktorskim prikolicama, a odredbom člana 130 stav 4 da su učesnici u saobraćaju dužni da se pridržavaju ograničenja, zabrana i obaveza izraženih saobraćajnom signalizacijom i da postupe u skladu sa njihovim značenjem, dok je odredbom člana 207 propisano da motorna i priključna vozila koja učestvuju u saobraćaju na putu moraju da budu registrovana, o čemu se vodi evidencija, u skladu s odgovarajućim zakonom o centralnoj evidenciji i razmjeni podataka.

Odredbama člana 234 stav 23 i stav 24 i člana 234 a) stav 8 Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima propisane prekršajne posljedice (novčano

kažnjavanje) zbog vožnje neregistrovanim vozilom, a odredbom člana 238 stav 1 tačka 36) i novčana kazna od 40,00 KM ukoliko se načini prekršaj, tj. postupi suprotno odredbi člana 130 stav 4 tog zakona.

Odredbom člana 192 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da oštećenik koji je pridonio da šteta nastane ili da bude veća nego što bi inače bila ima pravo samo na razmjerno smanjenu naknadu, a stavom 2 da kad je nemoguće utvrditi koji dio štete potječe od oštećenikove radnje, sud će dosuditi naknadu vodeći računa o okolnostima slučaja, dok je odredbom člana 205 istog zakona propisano da se odredbe o podijeljenoj odgovornosti i sniženju naknade koje vrijede za materijalnu štetu na odgovarajući način primjenjuju i na nematerijalnu štetu.

Sud je dovodeći u vezu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015.godine (vezanost parničnog suda u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti učionica- odredba člana 12 stav 3 Zakona o parničnom postupku), sa nalazom i mišljenjem vještaka saobraćajne struke B. A., utvrdio da je osnovni uzrok saobraćajne nezgode, koja se dogodila dana 07.06.2014. godine oko 12,30 časova u mjestu Dubrave, ta što je tuženi F. I. upravljajući neregistrovanim traktorom (priključivši na njega i neregistrovanu poluprikolicu) prešao na lijevu kolovoznu traku, odnosno započeo radnju skretanja ulijevo, u trenutku kada je istom trakom nailazilo vozilo marke Mercedes koje je bilo u fazi preticanja i cijelim svojim gabaritima u toj traci, pri čemu tuženi F. I. nije signalizirao ostalim učesnicima u saobraćaju o namjeri preduzimanja te radnje skretanja ulijevo (zbog neispravne svjetlosne signalizacije nije mogao ni uključiti lijevi pokazivač pravca). Osim toga, tuženi F. I. se nije prethodno valjano i u potpunosti uvjerio da mu je susjedna lijeva kolovozna traka na koju je zašao svojim traktorom slobodna od vozila, a na zadnjem lijevom blatobranu traktora je prevezio tužitelja, koji tu nije smio sjediti.

Dakle, glavni uzrok predmetne saobraćajne nezgode su radnje tuženog F. I., ali postoji i dio odgovornosti i samog tužitelja, koji je sjeo na zadnji lijevi blatobran traktora i tako se prevezio, a ne u prostoru tovarnog sanduka (prikolice), kao i dio odgovornosti M. T., koja je upravljala vozilom Mercedes i preticala traktor na mjestu kolovoza gdje je iscrtana neisprekidana (puna) bijela linija, a taj dio kolovoza je neposredno nakon krivine ulijevo (zapisnik o uviđaju od 07.06.2014. godine), te je T. bila dužna da se pridržava saobraćajne signalizacije i da postupi u skladu sa njenim značenjem. Vještak saobraćajne struke je prilikom obrazlaganja nalaza istakao da nije uzimao u obzir zapisnik o uviđaju od 07.06.2014. godine, obzirom na postavljenu mu zadatak vještačenja, ali da takva činjenica postojanja pune linije upućuje na doprinos nastanku nezgode vozača vozila Mercedes.

Imajući u vidu sve prednje navedeno sud je, polazeći od gore citiranih odredbi Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima, utvrdio da je odgovornost tuženog F. I. najveća i u omjeru od 60% (obzirom na sve njegove gore pobrojane propuste), a da je doprinos tužitelja nastanku saobraćajne nezgode u procentu od 30%, dok je doprinos M. T., kao vozača vozila Mercedes, u procentu od 10%. Tužitelj nije smio sjesti na zadnji lijevi blatobran traktora, ali ni tuženi F. I. mu nije smio dozvoliti da se tako prevozi, zbog čega je omjer odgovornosti veći na strani tuženog I. (koji je proed tog, imao i druge propuste), dok vozač vozila Mercedes nije smjela preticati na punoj liniji, ali je njena odgovornost, kad se uzme sve u obzir, znatno manja u odnosu na odgovornost tužitelja i tuženog F. I.

To što je M. T., vozeći vozilo Mercedes, naišla na traktor tuženog F. I. kod kojeg svjetlosna signalizacija nije bila u funkciji, ne predstavlja razlog da se utvrdi veći njen doprinos nastanku nezgode, jer je ona već bila cijelim gabaritima vozila na lijevoj traci kada je F. I. tek počeo sa radnjom skretanja ulijevo. Nadalje, ne može se prihvatiti ni tvrdnja tuženih F. I. i Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine da je tužitelj bio u alkoholisanom stanju i da ta činjenica takođe dovodi do njegovog doprinosa nastanku nezgode, budući da ne postoji niti jedan materijalni dokaz o tome (da je tužitelj bio pod dejstvom alkohola), već samo navod tuženog F. I. i svjedoka S. R. koji su istakli da je tužitelj tog dana popio jedno pivo, te navod tuženog F. I. da mu je M. M., koji je odvezao tužitelja doktoru, rekao kako doktor nije htio ništa dati tužitelju zbog toga što je bio pod dejstvom alkohola. Osim toga, sama činjenica alkoholisanosti ne znači po automatizmu i postojanje doprinosa, već se mora dokazati kako je to (alkoholisanost) uticalo na nastanak predmetne nezgode (posljedica za tužitelja), a što tuženi nisu učinili. Nadalje, sud nije mogao prihvatiti navode tuženog F. I. i svjedoka S. R. iz njihovih iskaza, a kojima su suštinski ukazivali na ispravnost signalizacije na traktoru, jer su isti suprotni materijalnim dokazima provedenim u postupku (prije svega utvrđenja iz krivične presude, protiv koje se tuženi F. I. nije ni žalio), kao što se iz istih razloga nisu mogli prihvatiti ni navodi tuženog F. I. u pogledu odgovornosti vozača vozila Mercedes M. T. za nastanak predmetne saobraćajne nezgode (kojim navodima je nastojao prikazati njenu veću odgovornost).

Sud nije posebno cijenio ekspertizu (saobraćajno-tehničko vještačenje) koju je sačinio Dž. B. vještak saobraćajne struke u predmetu broj T 18 o KTA 0007722 14 od 23.09.2014. godine, obzirom da je ista rađena za potrebe Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a u ovom predmetu je provedeno vještačenje po vještaku saobraćajne struke B. A., radi utvrđivanja eventualnih propusta tužitelja i vozača vozila Mercedes M. T. u nastanku štetnih posljedica.

Odredbom člana 154 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da ko drugome prouzrokuje štetu dužan je naknaditi je, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice, odredbom člana 155 da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta), dok je odredbom člana 158 istog zakona propisano da krivica postoji kada je štetnik prouzrokovao štetu namjerno ili nepažnjom.

Kako je krivica tuženog F. I. utvrđena pravosnažnom krivičnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 100341 17 K od 15.03.2018. godine i kako je, shodno odredbi člana 12 stav 3 Zakona o parničnom postupku, parnični sud u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti učinioca vezan za pravosnažnu presudu krivičnog suda kojom se optuženi oglašava krivim, onda, u smislu odredbi člana 154 stav 1 i člana 158 Zakona o obligacionim odnosima, postoji odgovornost tuženog za štetu koju je pričinio tužitelju dana 07.06.2014. godine.

Odgovornost tuženog Zaštitnog onda Federacije Bosne i Hercegovine je u odredbi člana 16 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti Federacije Bosne i Hercegovine (koji zakon se u Brčko distriktu primjenjuje shodno Nalogu supervizora- dopuni naloga od 17.januara 2008.godine), kojom je propisano da je Zaštitni fond obavezan oštećenim stranama plaćati odštetu u slučaju smrti ili tjelesne povrede prouzrokovane u

saobraćajnim nezgodama u Bosni i Hercegovini kada je, između ostalog, nezgodu prouzrokovalo vozilo koje nije ispunio obavezu iz odredbe člana 3 tog zakona (da ima zaključen ugovor o osiguranju od autoodgovornosti), a vozilo posjeduje osoba sa prebivalištem u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Naime, kada je saobraćajnu nezgodu, upravljajući neregistrovanim vozilom skrivio tuženi F. I., koji je vlasnik tog vozila i ima prebivalište u C., tada je, po ocjeni ovog suda, na osnovu gore navedene odredbe člana 16 Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti, tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine takođe u obavezi da tužitelju nadoknadi proizrokovanu štetu.

Ovo stoga jer u Bosni i Hercegovini, u zavisnosti od prebivališta lica odgovornog za saobraćajnu nezgodu koje je u posjedu neosiguranog vozila, oštećeni se sa zahtjevom za naknadu prouzrokovane štete mogu obratiti Zaštitnim fondovima entiteta Bosne i Hercegovine. U slučaju kada je za saobraćajnu nezgodu odgovorno lice koje ima prebivalište na teritoriji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, postoji pravna praznina u pogledu odgovornosti za nanesenu štetu, koja praznina se ciljnim tumačenjem „ima popuniti” na način da se Zaštitni fondovi entiteta u Bosni i Hercegovini imaju smatrati odgovornim, odnosno da je njihova odgovornost determinisana linijom Dejtonskog razgraničenja entiteta u Bosni i Hercegovini koja je egzistirala prije uspostave Distrikta. Sotga, kako je naseljeno mjesto C. (prebivalište tuženog F. I.), prije uspostave Brčko distrikta, bilo u sastavu Federacije Bosne i Hercegovine, pasivno legitimisan nadoknadi nematerijalnu štetu tužitelj jeste Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine.

Tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići odgovaraju imajući u vidu nespornu činjenicu da je putničko motorno vozilo marke Mercedes tip 200 bilo osigurano kod njega po polisi broj ... sa važnošću do 01.10.2014. godine (predmetna saobraćajna nezgoda se dogodila 07.06.2014. godine), a u vezi sa relevantnim odredbama Zakona o obligacionim odnosima koje regulišu pitanje osiguranja.

U toku ovog postupka, a na okolnosti sačinjavanja nalaza i mišljenja u pogledu vrste i težine povreda koje je tužitelj pretrpio prema presudi Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 090367 15 Kps od 27.08.2015. godine, te umanjena opšte životne aktivnosti zbog tih povreda, provedeno je vještačenje po vještaku ortopedu H. dr D. Vještak je u svom nalazu (čiji sastavi dio je i njegova dopuna), nakon uvida u dostupnu medicinsku dokumentaciju i obavljenog fizikalnog pregleda tužitelja, konstatovao da je tužitelj kritičnog događaja zadobio prelom desne ključne kosti sa pomijeranjem ulomaka (teška tjelesna povreda), nagnječno-razdernu ranu glave desne sljepoočne regije (laka tjelesna povreda) i krvni podliv desne natkoljenice (laka tjelesna povreda); da su bolovi jakog intenziteta trajali dva dana, bolovi srednjeg intenziteta sedam dana, a bolovi slabog intenziteta trideset dana, dok je umanjene opšte životne aktivnosti prisutno u omjeru od 5 % - nepravilno zarastao prijelom ključne kosti.

Vještak P. dr M. je vještačio na okolnosti davanja mišljenja o dužini i jačini pretrpljenog straha i postojanja poremećene psihičke ravnoteže kod tužitelja, a kao posljedica štetnog događaja iz izreke presude od 27.08.2015. godine. Iz njegovog nalaza i mišljenja (sačinjenog nakon pregleda tužitelja i uvidom u raspoloživu medicinsku dokumentaciju), proizilazi da je tužitelj, kao posljedicu predmetnog događaja, trpio strah jakog intenziteta jedan dan, strah srednjeg intenziteta deset dana, a strah slabog

intenziteta četiri sedmice, s tim da se povremeni kratkotrajan strah slabog intenziteta, u realnom ili simbolično susretu sa elementima traumatske situacije javlja u periodu od osam do deset mjeseci i u u tom periodu javljanja narušava psihičku ravnotežu tužitelja.

Sud je u cijelosti prihvatio, kao objektivne i stručne, nalaze i mišljenja navedenih vještaka medicinske struke ortopeda H. dr D. i psihijatra P. dr M., s tim da parnične stranke na glavnoj raspravi nisu prigovarale nalazu vještaka ortopeda i njegovim zaključcima u pogledu fizičkih bolova i umanjenja opšte životne aktivnosti (nakon što je vještak postupio po ranijim primjedbama i dopunio svoj nalaz), dok su tuženi prigovarali nalazu i mišljenju vještaka psihijatra, navodom da vještak nije mogao zaključiti da je tužitelj trpio strah kao posljedicu štetnog događaja, jer se tužitelj nakon predmetne nezgode nije javljao doktorima kako bi tražio bilo kakvu pomoć zbog zaostalih tegoba uslijed posljedica straha. Navedeni prigovor tuženih sud cijeni neosnovanim, obzirom da nejavljanje doktorima nakon štetnog događaja, a u pogledu postojanja straha, nikako, suprotno navodima tuženih, ne znači da tužitelj taj strah nije trpio.

Odredbom člana 200 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da će sud za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica kao i za strah, ako nađe da okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdava, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, a stavom 2 da će sud, prilikom odlučivanja o zahtjevu za naknadu nematerijalne štete, kao i o visini njene naknade, voditi računa o značaju povrijeđenog dobra i cilju kome služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njenom prirodom i društvenom svrhom.

Prema formulaciji navedene zakonske odredbe člana 200 Zakona o obligacionim odnosima naknada nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove se dosuđuje ako su u uzročnoj vezi s povredom prava osobnosti vodeći računa o jačini ugroženog prava, a za pretrpljeni strah se dosuđuje kada je strah bio intenzivan i duže trajao, ili ako je intenzivan strah kratko trajao, ali je u dužem vremenskom periodu bila narušena psihička ravnoteža oštećenog, dok se za umanjenje živote aktivnosti dosuđuje ako je taj oblik štete trajnog karaktera, ali novčana naknada se može dosuditi i kod smanjenja životne aktivnosti privremeno, ako je jačeg intenziteta i dužeg trajanja, ili ako to posebne okolnosti opravdavaju. Dakle, za dosudu novčane naknade mora se raditi o pravno relevantnom psihičkom poremećaju ličnosti čovjeka, koji predstavlja povredu zdravstvenog integriteta čovjeka u dužem vremenskom periodu.

Odredbom člana 277 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da dužnik koji zakasni sa ispunjenjem novčane obaveze osim glavnice duguje i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom.

Obzirom da je iz nalaza i mišljenja vještaka ortopeda H. dr D., kao posljedica štetnog događaja, utvrđena vrsta fizičke povrede, kao i intenzitet i dužina trajanja fizičkih bolova kod tužitelja (posljedica nastalih povreda), te postojanje umanjenja životne aktivnosti kod tužitelja (zbog prijeloma desne ključne kosti sa pomijeranjem ulomaka, a koja povreda je dovela do umanjenja životne aktivnosti tužitelja), a vještačenjem po vještaku psihijatru P. dr M. intenzitet i dužina trajanja straha kod tužitelja uslijed pretrpljene fizičke povrede, te narušena psihička ravnoteža, sud nalazi da je, u smislu odredbe člana 200 Zakona o obligacionim odnosima, u vezi sa

Orijentacionim kriterijima za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 097-0-Su-16-000250 od 01.04.2016. godine, pravična novčana naknada tužitelju za pretrpljene fizičke bolove iznos od 720,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 960,00 KM, te za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 2.500,00 KM, a kako u konkretnom slučaju utvrđen doprinos tužitelja nastanku saobraćajne nezgode u omjeru od 30 %, onda isti za fizičke bolove može osnovano potraživati iznos od 504,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 672,00 KM i za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 1.750,00 KM.

Na dosuđene iznose naknade nematerijalne štete, sud je tužitelju dosudio zakonsku zateznu kamatu od dana presuđenja, kada je konačno utvrđena visina štete (stav koji je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zauzeo u velikom broju svojih odluka), a ne od dana podnošenja tužbe, kako je to tužitelj tražio, a na osnovu odredbe člana 277 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima.

Slijedom svega navedenog, a cijeneći da postoji obaveza tuženih da tužitelju naknade nematerijalnu štetu, valjalo je, imajući pri tome u vidu i utvrđen doprinos vozača vozila marke Mercedes koje je bilo osigurano kod tuženog „Drina osiguranje“ a.d. Milići u omjeru od 10%, kao i činjenicu da tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine odgovara zbog toga što je vozilo kojim je upravljao tuženi F. I. bilo neregistrovano, odlučiti kao u stavu prvom izreke ove presude, odnosno obavezati tužene F. I. i Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine da tužitelju solidarno (u skladu sa procentom od 60%) na ime pretrpljenih fizičkih bolova naknade iznos od 432,00 KM, zatim na ime pretrpljenog straha iznos od 576,00 KM i na ime duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 1.500,00 KM, dok je tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići obavezan da tužitelju za pretrpljene fizičke bolove naknadi iznos od 72,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 96,00 KM i za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 250,00 KM, odnosno tužitelju ukupno po svim vidovima nematerijalne štete pripada iznos od 2.926,00 KM, sa zakonskom zatezenom kamatom od 14.09.2021. godine, pa do isplate, dok je u pogledu nematerijalne štete preko tog dosuđenog iznosa pa do utuženog iznosa od 4.180,00 KM, te u dijelu početka toka zakonske zatezne kamate počev od 05.06.2017. godine, pa zaključno sa 13.09.2021. godine, tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti.

Drugim dijelom tužbenog zahtjeva tužitelj je tražio da mu tuženi na ime naknade za umanjene plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 15.05.2015. godine isplate za svaki mjesec unutar tog perioda taksativno određen iznos (koji su precizirani nakon provedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke I. K.), sa zakonskom zateznom kamatom počev od jedanaestog dana u mjesecu za prethodni mjesec.

Iz nalaza i mišljenja ljekarske komisije Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj protokola 1491 od 09.07.2014. godine, broj protokola 1677 od 30.07.2014. godine, broj protokola 1720 od 13.08.2014. godine, broj protokola 2242 od 15.10.2014. godine, broj protokola 2486 od 12.11.2014. godine, se iščitava da je u svakom od tih nalaza navedeno da je prvi dan privremene spriječenosti za rad tužitelja 09.06.2014. godine, s tim što je u nalazu od 12.11.2014. godine, broj protokola 2486, navedeno i da je posljednji dan privremene spriječenosti kod tužitelja 14.11.2014. godine, uz napomenu da „uvidom u prikazanu medicinsku dokumentaciju prestaje potreba za privremenom spriječenosti za rad“.

Iz rješenja Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 015-180/11-496/14 od 13.11.2014. godine, proizilazi da se tužitelju utvrđuje prestanak prava po osnovu privremene spriječenosti za rad zaključno sa danom 14.11.2014. godine, uz obrazloženje da je prestao postojati osnov za ostvarivanje tog prava, odnosno tužitelj, kao osiguranik, je proglašen radno sposobnim od strane prvostepene ljekarske komisije.

Iz nalaza i mišljenja ljekarske komisije Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj protokola 714 od 15.04.2015. godine se iščitava da je tužitelj ponovo bio spriječen za rad i to od 11.03.2015. godine, te mu je kao dan ponovnog javljanja prvostepenoj ljekarskoj komisiji određen datum 13.05.2015. godine.

Na okolnosti da li je tužitelju u periodu privremene spriječenosti za rad od 09.06.2014. godine pa do 15.05.2015. godine isplaćivana puna plata ili je pak primao puni iznos naknade umjesto plate ili umanjeni iznos naknade umjesto plate, pa ako je postojalo takvo umanjeno naknade, da se to iskaže na mjesečnom i ukupnom nivou, provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke I. K. Vještak je u svom nalazu i mišljenju naveo da je prilikom izrade nalaza koristio tužbu tužitelja i njegove platne liste za utuženi period, te da je tužitelju tokom bolovanja poslodavac isplaćivao umanjenu neto platu za 20 %, odnosno plata mu je u periodu jun 2014. godine (od 09.06.2014. godine) pa zaključno sa majem 2015. godine (do 15.05.2015. godine) bila umanjena za iznos od 1.144,41 KM (vještak je na strani dva nalaza tabelarno prikazao umanjeno plate za svaki mjesec).

Obrazlažući nalaz na ročištu za glavnu raspravu vještak je naveo da radi odgoaranja zadatku vještačenja obratio poslodavcu tužitelja, od kojeg je dobio njegove platne liste; da je činjenica kako je plata tužitelju bila umanjena 20 % za vrijeme bolovanja, osim za mjesec decembar 2014. godine, kada, prema platnoj listi za taj mjesec, nema bolovanja, odnosno tužitelj tad nije bio na bolovanju; da nije imao doznake u vidu, jer je za njih zadužen poslodavac, koji na temelju njih (doznaka) obračunava platu, te je zbog toga i tražio platne liste; te, da je tužitelj nakon decembra 2014 godine ponovo bio na bolovanju u utuženom periodu 2015. godine.

Tuženi su prigovarali nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke navodom da iz materijalnih dokaza proizilazi da se tužitelj nije nalazio na bolovanju u decembru 2014. godine, te januaru i februaru 2015. godine. Sud je nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke prihvatio u dijelu u kojem vještak navodi da je tužitelj bio na bolovanju u svakom mjesecu unutar utuženog period, osim u mjesecu decembru, jer to proizilazi i iz platnih listi koje je vještak priložio i koje predstavljaju sastavni dio njegovog nalaza. Takođe, sud je prihvatio i mišljenje vještaka da je poslodavac tužitelju, kao svom zaposleniku, u utuženom periodu umanjio platu zbog bolovanja za 20 % i to u iznosu od 1.144,41 KM, jer je vještak taj obračun izvršio objektivno i u skladu sa pravilima struke. Međutim, to i dalje ne znači da tužitelj ima pravo na iznos koji je vještak izračunao, budući da je vještak nalaz sačinio na temelju platnih listi iz kojih ne proizilazi po kom osnovu je tužitelj bio na bolovanju u utuženom periodu. A, kako je tužitelj tokom postupka proveo materijalne dokaze (pobrojane na strani 16 i 17 obrazloženja ove presude) iz kojih je sud sa sigurnošću mogao utvrditi da je tužitelj u vezi sa predmetnim štetnim događajem bio na bolovanju u periodu od 09.06.2014. godine do 14.11.2014. godine, a zatim i u periodu od 11.03.2015. godine do 15.05.2015. godine, onda tužitelj nema pravo potraživati i naknadu za umanjeno plate zbog

bolovanja za mjesec decembar 2014. godine (tad svakako tužitelj nije ni bio na bolovanju), te za mjesec januar i februar 2015. godine (same platne liste nisu dokaz da je tužitelj po osnovu predmetnog štetnog događaja bio na bolovanju).

Odredbom člana 189 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima propisano je da oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete tako i na naknadu izmakle koristi, a stavom 3 da se pri ocjeni visine izmakle koristi uzima u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem, dok je odredbom člana 190 istog zakona propisano da će sud, uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzrokovanja štete, dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kome bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja.

Kako je u toku postupka utvrđeno da je tužitelj zbog štetnog događaja od 07.06.2014. godine bio na bolovanju (privremeno spriječen za rad) u periodu od 09.06.2014. godine do 14.11.2014. godine, a zatim i u periodu od 11.03.2015. godine pa do 15.05.2015. godine, te kako mu je zbog toga u tom periodu isplaćena manja plata od one koju bi po redovnom toku stvari dobijao i to u ukupnom iznosu od 1.070,14 KM (iznos koji se dobije kada se od iznosa koji je vještak ekonomske struke dobio u utuženom periodu od 1.144,41 KM oduzmu mjeseci decembar 2014. godine i januar i februar 2015. godine), onda tužitelj, imajući pri tome u vidu i njegov utvrđeni doprinos nastanku štetnog događaja u omjeru od 30%, ima pravo da za umanjenje plate zbog bolovanja potražuje iznos od 749,098 KM, od čega su tuženi F. I. i Zaštitni Fond federacije Bosne i Hercegovine (u skladu sa doprinosom od 60%) dužni solidarno isplatiti iznos od 642,084 KM, a tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići (u skladu sa doprinosom od 10%) iznos od 107,014 KM (zbir koji se dobije kada se za svaki dosuđeni mjesec saberu iznosi koji se odnose na tužene). Uz to, tužitelj, saglasno odredbi člana 277 stav 1 Zakona o obligacionim odnosima, ima pravo i na zakonsku zateznu kamatu za svaki dosuđeni mjesec počev od 11-og u narednom mjesecu, pa do konačne isplate, jer su se plate u dosuđenom periodu, u skladu sa odredbom člana 3 stav 2 tada važećeg Zakona o platama zaposlenih u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 14/06, 41/06 i 3/13), obračunavale i isplaćivale do desetog dana u mjesecu za prethodni mjesec (što uključuje i deseti dan).

Imajući u vidu izneseno, u pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu za umanjenje plate zbog bolovanja za period od 09.06.2014. godine do 15.05.2015. godine je odlučeno kao u stavu drugom (II) izreke ove presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka zasnovana je na odredbi člana 119 stav 2 Zakona o parničnom postupku, kojom je propisano da ako stranka djelimično uspije u parnici, da sud može s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka podmiruje svoje troškove postupka ili da jedna stranka naknadi drugoj srazmjern dio troškova (u odnosu na postavljene tužbene zahtjeve kako u tužbi, tako i tokom postupka, tužitelj je djelimično uspio u sporu).

Prije obračuna troškova postupka potrebno je ukazati kako je tužbom kao tužena strana bio obuhvaćen i d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko i da je u odnosu na tog tuženog tužitelj potraživao naknadu zbog trajne invalidnosti, troškove liječenja i naknadu za boravak u bolnici, dok je u odnosu na ostale tužene potraživao naknadu nematerijalne

štete i naknadu za umanjene plate zbog bolovanja. Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da je prema d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko tužitelj povukao tužbu, prilikom donošenja odluke o troškovima postupka, kao vrijednost spora uzet je u obzir samo zbir potraživanja prema tuženima F. I., Zaštitnom fondu Federacije Bosne i Hercegovine i „Drina osiguranju“ a.d. Milići, a ne i potraživanje koje je tužitelj u početku imao i prema d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko. Nadalje, neosnovan je zahtjev tuženog Zaštitnog fonda Federacije Bosne i Hercegovine da se uspjeh stranaka cijeni samo prema provodito postavljenom tužbenom zahtjevu, obzirom da sud kod računanja troškova primjenjuje i pravna shvatanja Panela za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti „o naknadi troškova u slučaju smanjenja tužbenog zahtjeva“, prema kojem će sud kod utvrđivanja naknade parničnih troškova cijeliti povodom koga dijela tužbenog zahtjeva su nastali troškovi u pojedinim fazama parnice, a obračunat će ih prema vrijednosti predmeta spora u tim fazama postupka.

U svom troškovniku tužitelj je tražio
nagradu punomoćniku za sastav tužbe u iznosu od 400,00 KM i za sastav podneska od 12.03.2019. godine u iznosu od 480,00 KM,
zatim nagradu punomoćniku za pristup na održana ročišta 07.11.2017. godine, 20.02.2018. i 15.05.2018. godine u iznosu od 600,00 KM,
nagradu punomoćniku za pristup na ročišta održana 12.03.2019. godine, 02.02.2021., 15.06.2021. i 14.09.2021. godine u iznosu od 1.920,00 KM,
nagradu punomoćniku za pristup na odložena ročišta 19.09.2017. godine i 04.12.2018. godine u iznosu od 400,00 KM,
naknadu punomoćniku zbog odsustva iz kancelarije u iznosu od 480,00 KM,
paušal za rad advokata 25 % u iznosu od 850,00 KM,
troškove vještačenja u iznosu od 700,00 KM, te,
troškove takse na tužbu i presudu po odluci suda.

Prema vrijednosti predmeta spora od 14.600,00 KM, koji iznos je potraživao postavljenim zahtjevom u tužbi prema tuženima F. I., Zaštitnom fondu Federacije Bosne i Hercegovine i „Drina osiguranju“ a.d. Milići,

tužitelj, saglasno odredbi člana 2 tarifni broj 2 Tarife o nagradama i naknadama troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 45/00- dalje Tarifa RS-a iz 2000. godine), a imajući u vidu da se ta tarifa primjenjivala pred sudovima Distrikta zaključno sa 26.02.2019. godine, ima pravo potraživati nagradu za punomoćnika na ime sastava tužbe i pristupa na pripremno ročište održano 07.11.2017. godine i ročište za glavnu raspravu održano 20.02.2018. i 15.05.2018. godine u iznosu od po 200,00 KM, kao i nagradu za pristup na odložena ročišta 19.09.2017. godine (navedeno ročište odloženo o trošku tuženih) i 04.12.2018. godine iznos od po 100,00 KM,

potom, u skladu sa odredbom člana 2 tarifni broj 9 Tarife RS-a iz 2000. godine, i nagradu punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi pristupa na pomenuta ročišta u iznosu od po 20,00 KM,

zatim, shodno odredbi člana 2 tarifni broj 2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05- u daljem tekstu Tarifa RS-a iz 2005. godine), koja se primjenjuje od 27.02.2009. godine, i nagradu punomoćniku za pristup na ročište za glavnu raspravu 12.03.2019. godine u iznosu od 480,00 KM,

te, saglasno odredbi člana 2 tarifni broj 9 Tarife RS-a iz 2005. godine, i nagradu punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi pristupa na to ročište 12.03.2019. godine u iznosu od 60,00 KM,

kao što mu prema tarifnom broju 1 tačka 1 Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/01, 12/02, 23/03 i 11/20- dalje Zakon o sudskim taksama), pripada i taksa na tužbu u iznosu od 200,00 KM (za obračun takse na tužbu uzeta je smao vrijednost koju je tužbenim zahtjevom u tužbi tužitelj potraživao prema tuženima F. I., Zaštitnom Fondu Federacije Bosne i Hercegovine i „Drina osiguranju“ a.d. Milići, a ne i prema d.d. za osiguranje „VGT“ Visoko).

Međutim, uspjeh tužitelja u ovom sporu, u odnosu na vrijednost spora naznačenu u tužbi jeste u omjeru od 25,17 %, jer je potraživao iznos od 14.600,00 KM, a presudom ovog suda dosuđen mu je iznos od 3.675,098 KM, pa shodno tome za navedene procesne radnje tužitelj ima pravo osnovano potraživati iznos od 463,13 KM (25,17 % od 1.840,00 KM).

Nadalje, za procesne radnje preduzete nakon što je smanjio tužbeni zahtjev na iznos od 5.324,41 KM (navedeno smanjenje sud prihvatio na ročištu održanom 02.02.2021. godine) tužitelju, saglasno odredbi člana 2 tarifni broj 2 Tarife RS-a iz 2005. godine, pripada nagrada punomoćniku za pristup na ročišta za glavnu raspravu održana 02.02.2021. godine, 15.06.2021. i 14.09.2021. godine u iznosu od po 320,00 KM, zatim, shodno odredbi člana 2 tarifni broj 9 Tarife RS-a iz 2005. godine nagradu punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi pristupa na ročišta 02.02.2021. godine i 14.09.2021. godine u iznosu od po 60,00 KM i radi pristupa na ročište 15.06.2021. godine u iznosu od 180,00 KM, dok mu, u skladu sa tarifnim brojem 1 tačka 1 Zakona o sudskim taksama, pripada i pravo da potražuje taksu na presudu u iznosu od 200,00 KM. Ali, uspjeh tužitelja u ovom sporu, u odnosu na tu vrijednost spora je u omjeru od 69,02 %, jer je potraživao iznos od 5.324,41 KM, a presudom ovog suda dosuđen mu je iznos od 1.007,69 KM, pa shodno tome za navedene procesne radnje tužitelj ima pravo osnovano potraživati iznos od 1.007,69 KM (69,02 % od 1.460,00 KM).

Tužitelju, osim toga, u cijelosti pripada pravo potraživati troškove vještačenja po vještacima ekonomske i medicinske struke u iznosu od 700,00 KM, jer su ti troškovi bili nužni za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, dok mu ne pripada pravo potraživati nagradu punomoćniku za sastav podneska od 12.03.2019. godine, obzirom da je tim podneskom samo uredio (smanjio) tužbeni zahtjev nakon provedenih vještačenja. Osim toga, tužitelju ne pripada pravo da potražuje naknadu za paušal od 25 %, obzirom da se, u smislu odredbe člana 2 tarifni broj 12 Tarifa RS-a iz 2000. godine i iz 2005. godine, pravo na navedeni paušal stiže samo za sporedne radnje obavljene u toku postupka, a njegov punomoćnik nije dokazao da su mu takvi troškovi zaista i prouzrokovani (koje sporedne radnje je tokom postupka obavio i u kojem iznosu).

Dakle, tužitelju na ime troškova parničnog postupka pripada ukupno iznos od 2.170,822 KM.

Tužen F. I. je, s druge strane, u svom troškovniku potraživao nagradu punomoćniku za sastav odgovora na tužbu i za svako održano ročište do 07.11.2017. godine iznos od po 428,22 KM, te za odložena ročišta pola od tog iznosa, odnosno 214,11 KM, zatim za sva ročišta od 07.11.2017. godine pa do 01.03.2019. godine iznos od po 315,90 KM, a pola od toga za odložena ročišta (157,95 KM), a od 01.03.2019. godine za svako održano ročište iznos od po 842,40 KM, a za odložena pola od toga, tj. 421,20 KM. Pored toga, na ime troškova vještačenja po vještaku saobraćajne struke je potraživao iznos od 100,00 KM (dio koji je on snosio za vještačenje).

Naknadu troškova u ovom sporu tužen F. I. može osnovano potraživati samo u omjeru koji odgovara njegovom uspjehu u ovom sporu, slijedom čega mu, imajući u vidu prvobitnu vrijednost spora iz tužbe koja se odnosi na tužene, u skladu sa odredbom člana 7 i člana 9 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u F BiH („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 67/02- dalje Tarifa F BiH iz 2002. godine), koja se pred sudovima Distrikta primjenjivala zaključno sa 26.02.2019. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za sastav tužbe, za pristup na pripremno ročište 07.11.2017. godine i ročište za glavnu raspravu 20.02.2018. godine i 15.05.2018. godine u iznosu od po 312,39 KM (iznos od 267,00 KM po Tarifi i 45,39 KM na ime 17% PDV-a, jer je njegov punomoćnik dostavio dokaz da je obveznik navedenog poreza), te za pristup na odloženo ročište 04.12.2018. godine iznos od 156,20 KM (133,50 KM po Tarifi i 22,70 KM za 17% PDV-a), dok mu, saglasno odredbama člana 12 i člana 13 stav 5 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 22/04 i 24/04- daljem Tarifa F BiH iz 2004. godine), koja tarifa se primjenjuje od 27.02.2019. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za pristup na nastavak glavne rasprave 12.03.2019. godine u iznosu od 421,20 KM (360,00 KM po Tarifi i 61,20 KM na ime 17% PDV-a). Kako je uspjeh tuženog F. I. u odnosu na vrijednost spora iz tužbe u omjeru od od 78,42 %, jer je tužitelj potraživao iznos od 14.600,00 KM, a presudom ovog suda tuženi F. I. mu je obavezan platiti iznos od 3.150,084 KM, pa shodno tome tuženi F. I. za gore pobrojane procesne radnje ima pravo osnovano potraživati iznos od 1.432,70 KM (78,42 % od 1.826,96 KM).

Nadalje, nakon što je tužitelj konačno opredijelio tužbeni zahtjev potražujući iznos od 5.324,41 KM, tuženom F. I. saglasno odredbama člana 12 i člana 13 stav 5 Tarife F BiH iz 2004. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za pristup na nastavak glavne rasprave 02.02.2021. godine, 15.06.2021. i 14.09.2021. godine u iznosu od po 210,60 KM (180,00 KM po Tarifi i 30,60 KM na ime 17% PDV-a). Međutim, u ovoj fazi postupka uspjeh tuženog F. I. je u omjeru od 40,84 %, budući da je tužitelj potraživao iznos od 5.324,41 KM, a presudom ovog suda tuženi F. I. mu je obavezan platiti iznos od 3.150,084 KM, zbog čega tuženi F. I. za navedene radnje ima pravo osnovano potraživati iznos od 258,03 KM (40,84 % od 631,80 KM).

Tuženom F. I. pripada pravo potraživati troškove vještačenja po vještaku saobraćajne struke u iznosu od 100,00 KM (dio koji je on snosio), obzirom da je to vještačenje bilo neophodno za pravilno presuđenje u ovoj parnici, dok mu ne pripada pravo da potražuje troškove za odloženo ročište od 19.09.2017. godine, jer je isto odloženo na teret tuženih.

Prema tome, tuženi F. I. ima pravo da potražuje troškove parničnog postupka u iznosu od 1.790,73 KM.

Tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine je u svom troškovniku potraživao troškove nagrade punomoćniku za pristup na pripremno ročište održano 07.11.2017. godine, te na ročišta za glavnu raspravu 20.02.2018. godine, 15.05.2018., 12.03.2019., 02.02.2021., 15.06.2021. i 14.09.2021. godine u iznosu od po 720,00 KM, zatim naknadu punomoćniku za izgubljeno vrijeme zbog odsustva iz kancelarije u iznosu od 720,00 KM, te troškove koje je imao punomoćnik zbog upotrebe vlastitog automobila na relaciji Tuzla-Brčko-Tuzla radi pristupa na ročišta u ukupnom iznosu od 632,62 KM.

I tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine ima pravo na naknadu troškova postupka spram svog uspjeha u parnici, pa mu, u skladu sa odredbom člana 7 i člana 9 Tarife F BiH iz 2002. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za pristup na pripremno ročište 07.11.2017. godine i ročište za glavnu raspravu 20.02.2018. godine i 15.05.2018. godine u iznosu od po 267,00 KM, zatim saglasno odredbi člana 35 Tarife F BiH iz 2002. godine, nagradu punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi prisustva na navedenim ročišta u iznosu od po 15,00 KM, dok mu, saglasno odredbama člana 12 i člana 13 stav 5 Tarife F BiH iz 2004. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za pristup na nastavak glavne rasprave 12.03.2019. godine u iznosu od 360,00 KM, a prema odredbi člana 26 Tarife F BiH iz 2004. godine i nagrada punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi prisustva na tom ročištu u iznosu od 60,00 KM. Ali, njegov uspjeh u ovoj parnici u odnosu na vrijednost spora iz tužbe je u omjeru od od 78,42 %, jer je tužitelj potraživao iznos od 14.600,00 KM, a presudom ovog suda tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine mu je obavezan platiti iznos od 3.150,084 KM, pa shodno tome navedeni tuženi za gore pobrojane procesne radnje ima pravo osnovano potraživati iznos od 999,80 KM (78,42 % od 1.266,00 KM).

Osim toga, u odnosu na konačno opredijeljeni tužbeni zahtjev od 5.324,41 KM, tuženom Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine, saglasno odredbama člana 12 i člana 13 stav 5 Tarife F BiH iz 2004. godine, pripada pravo da potražuje nagradu punomoćniku za pristup na nastavak glavne rasprave 02.02.2021. godine, 15.06.2021. i 14.09.2021. godine u iznosu od po 180,00 KM, te, prema odredbi člana 26 Tarife F BiH iz 2004. godine i nagrada punomoćniku za izgubljeno vrijeme radi prisustva na ročištima 15.06.2021. godine i 14.09.2021. godine u iznosu od po 30,00 KM i za prisustvo na ročištu 15.06.2021. godine u iznosu od 150,00 KM. U toj fazi postupka uspjeh tuženog Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine je u omjeru od 40,84 %, budući da je tužitelj potraživao iznos od 5.324,41 KM, a presudom ovog suda navedeni tuženi mu je obavezan platiti iznos od 3.150,084 KM, zbog čega tuženi Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine za u ovom pasusu pobrojane radnje ima pravo osnovano potraživati iznos od 306,30 KM (40,84 % od 750,00 KM).

Odbijen je zahtjev tuženog Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine za naknadu troškova prevoza punomoćnika zbog dolaska na održana ročišta, jer ti troškovi po ocjeni ovog suda, nisu bili nužni za vođenje ovog postupka, imajući u vidu mogućnost tužitelja da u postupku angažuje jednako kvalifikovanog punomoćnika sa područja Distrikta (takvo pravno shvatanje je zauzeo i Panel za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti na sastanku održanom u Sarajevu 30.01.2014. godine, koje shvatanje je objavljeno 22.07.2014. godine na internet stranici Centra za sudsku dokumentaciju, a u tom pravcu je i odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, broj AP-1398/14 dana 11.01.2017. godine, a, pravilnost postupanja Panela za ujednačavanje sudske prakse i domaćih sudova potvrdio je i Evropski sud za ljudska prava u predmetu Fajković i drugi protiv Bosne i Hercegovine u odluci od 11.02.2019. godine).

Stoga, tuženom Zaštitni fond Federacije Bosne i Hercegovine pripadaju troškovi parničnog postupka u iznosu od 1.306,10 KM.

Tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići je potraživao troškove vještačenja u iznosu od 300,00 KM (koji se odnose na vještaka saobraćajne struke, jer je troškove za ostala vještačenja snosio tuženi). Međutim, ovom tuženom pripada naknada troškova u iznosu

od 100,00 KM, budući da je to dio koji je on platio, dok su 200,00 KM uplatili ostali tuženi.

Tužitelj prema uspjehu u ovoj parnici ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.170,822 KM, tuženi F. I. u iznosu od 1.790,73 KM, tuženi Zaštitni Fond Federacije Bosne i Hercegovine u iznosu od 1.306,10 KM, a tuženi „Drina osiguranje“ a.d. Milići u iznosu od 100,00 KM. Tuženi F. I. i Zaštitni Fond Federacije Bosne i Hercegovine su u konkretnom slučaju solidarni dužnici prema tužitelju, a zbir njihovih troškova parničnog postupka koji im pripada je veći u odnosu na parnične troškove na koje ima pravo tužitelj (pozitivna razlika je u njihovu korist). To dalje znači da bi tužitelj bio u obavezi da im naknadi troškove parničnog postupka i to u iznosu koji bi faktički doveo do nepravičnog rezultata u ovoj parnici. Naime, u parnicama za naknadu nematerijalne štete (u ovoj parnici je, kada se ima u vidu visina potraživanja, većinski zahtjev tužitelja za naknadu tog oblika štete), cilj naknade nematerijalne štete nije restitucija i izjednačavanje štete i naknade, već satisfakcija, zadovoljenje i ublažavanje bolova i patnje i zavisi od okolnosti slučaja, a odmjerava se (najčešće) prema slobodnoj ocjeni i njena visina nije poznata ni sudu u momentu podnošenja tužbe, te se utvrdi tek kasnije nakon što se provedu odgovarajuća vještačenja po vještacima medicinske struke. Obzirom na navedeno, sud nije mogao obavezati tužitelja da tuženima F. I. i Zaštitnom Fondu Federacije Bosne i Hercegovine naknadi troškove parničnog postupka, odnosno u konkretnom slučaju se nije moglo primjeniti pravilo Panela za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti „o naknadi troškova u slučaju djelimičnog uspjeha stranaka u parnici“, jer bi to dovelo do nepravičnih rezultata u pogledu glavne stvari, zbog čega je u odnosu na te tužene određeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (tako i Evropski sud za ljudska prava u presudi od 18.07.2013. godine – Klauz protiv Hrvatske). Pored toga, uspjeh tužitelja je neznatan u odnosu na tuženog „Drina osiguranje“ a.d. Milići, ali je navedeni tuženi imao samo troškove vještačenja u iznosu od 100,00 KM, pa je i u odnosu na tog tuženog valjalo odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe člana 119 stav 2 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučeno je kao u stavu trećem (III) izreke ove presude, tako da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

S U D I J A

Zlatan Kavazović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u roku od 30 dana od dana prijema presude, a podnosi se putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.